

Den næstsidste appel fra Hizb ut-Tahrir til den islamiske ummah i almindelighed og til magtens folk i særdeleshed

Al lovprisning tilkommer Allah, og må velsignelser og fred være med Allahs Sendebud, hans familie, hans *sahabah* og hans trofaste.

Beærede brødre og søstre! Allahs fred, barmhjertighed og velsignelser være med jer.

Vi retter denne appel til jer i den velsignede måned Ramadan, den fortrinlige fastemåned, om hvilken Allah (swt) har sagt:

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ

Måneden Ramadan, hvori Koranen blev sendt ned som en retledning til menneskene og som klare beviser på retledningen og sondringen. [Koranen Al-Baqarah, 2:185]

I en *qudsi-hadith* fra Abu Hurairah har Allahs Sendebud (saw) sagt om måneden Ramadan: ”**Allah siger: Enhver af menneskets handlinger er for mennesket selv, med undtagelse af fasten, som er for Mig, og Jeg belønner for den ...**” [Bukhari].

Abu Hurairah (ra) fortalte, at Allahs Sendebud (saw) sagde: ”**Når Ramadanen kommer, åbnes Paradisets porte, Helvedets porte lukkes og satanerne lænkes.**” [Muslim]

Vi beder Allah (swt), Den Højeste, Den Almægtige, om, at I må være åbne over for os og lytte til os, så I følger vores ord og derefter bliver som dem, om hvem Allah (swt) har sagt:

الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمْ الْأَوَّلُونَ

De, der lytter til ordet og så følger det bedste deraf; dem har Allah retledet, og disse er de forstandige.
[Koranen Al-Zumar, 39:18]

Beærede brødre og søstre! I hører og ser uden tvivl, hvad der har ramt og rammer os af begivenheder. De kolonialistiske *kufri*-stater har samlet sig imod os, hvormed vores lande er blevet til et eftertragtet mål for alle grådige stater og til genstand for rovdrift for alle rovgriske stater, splittede med intet til at forene dem. Vores blod er blevet udgydt, vores resurser er blevet plyndret og vores jord er skrumpet i sine yderkanter, og endda i sit hjerte.

Jøderne har besat det hellige land Palæstina, *isra*- og *miraj*-landet, landet med den første af de to bederetninger. Her har jøderne oprettet en stat til dem selv og spredt fordærv og korrumpning i landet. De har fordrevet landets befolkning, fjernet dem fra deres hjem og krænket helligdommene. De har dræbt og udgydt blod og fortsætter stadig med at fylde landet med fordærv og korrumpning.

USA har udgydt blod og sønderrevet landene i Irak og Afghanistan og konspireret mod os overalt: USA har opdelt Sudan, adskilt Østtimor fra Indonesien og muliggjort et græsk herredømme over det meste af Cypren.

Storbritannien har taget del i ethvert fordærv med USA. Storbritannien har gået enegang med at dræbe og udgyde blod, hvor den har været i stand til det. Og hvor den derimod ikke har været i stand til at gå enegang, har den taget del i forbrydelsen ved siden af eller bag ved USA. Storbritannien har deltaget med USA i massakrerne i Irak, Afghanistan og Libyen. Frankrig har fulgt dem i deres massakrer, hvor den har deltaget med dem i nogle af massakrerne, og andre massakrer har Frankrig begået alene som i Centralafrika.

Og så er der Rusland og dens massakrer på Krimhalvøen, Kaukasus, Tjetjenien og Tatarstan ... Og ligeledes Kina i Turkistan og dens fjendtlige handlinger mod Islam ... Og så er der Indiens uhyrligheder i Kashmir, som udgøres af en muslimsk befolkning, der regeres af hinduer med massakrer og forbrydelser.

Selv små stater har taget del i drab på muslimer! Der er Burma, som dræber muslimer og krænker deres ære, og hvor buddhister har herredømmet over muslimer ... og meget mere.

Dette blod udgydes ikke kun ved de kolonialistiske *kuffar*, men deres agenter og midler fra iblandt vores egne kæmper indbyrdes og udgyder hinandens blod, og uvidende muslimer tager del sammen med dem i disse ugerninger og tror samtidig, at de gør godt. Således kæmper de mod hinanden i Syrien som de værste fjender, og de kæmper mod hinanden i Irak, som var de i den første *jahiliyyah*-tid, og de kæmper en indædt kamp mod hinanden i Libyen og en voldsom kamp mod hinanden i Yemen, og i mindre grad i Egypten og Tunesien. Sådanne og mange andre forbrydelser har aldrig tidligere fundet sted i samme grad i muslimers indbyrdes kampe.

Det er ikke kun disse blodige fysiske angreb, som hænger muslimernes legemer ved muslimernes egne hænder og ved de kolonialistiske *kuffar*. Nej, der er også andre angreb, som ikke sårer kroppen, men som ødelægger sindet og hjertet. De kolonialistiske *kuffar* har gjort deres yderste og benyttet sig af vildledende, lumske og listige midler og forskelligartet ondskab mod kaldet til Kalifatet og mod dette kaldes aktivister, nogle gange direkte ved egne hænder og andre gange gennem deres agenter. Men da deres bestræbelser på at få ram på dem, som arbejder for Kalifatet, mislykkedes, og da deres fiasko med at aflede muslimerne fra pligten om Kalifatet viste sig, rejste nogle muslimer sig og gjorde, hvad de kolonialistiske *kuffar* ikke formåede at gøre. De afholdt konference efter konference, hvor de bragte ordene ud af deres rette sammenhæng og sagde, at Kalifatet blot er en historisk begivenhed, og ikke en forpligtet sharialov i Islam.

Andre rejste sig og gik længere i bekæmpelsen af Kalifatet ved at forvrænge det i Kalifatets eget navn, hvor de begik massakrer og forbrydelser med Kalifatet som overskrift og hævdede et kalifat, som var alt andet end Kalifatets virkelighed, og i Kalifatets navn begik de utænkelige grusomheder. Dermed gjorde de vejen klar for de kolonialistiske *kuffar* og alle Islams fjender og banede vejen for udnyttelsen af disse forbrydelser. Disse forbrydelser bliver vist frem til folk og giver billedet af Kalifatet som værende en række forbrydelser, som overgår hinanden i grusomhed. Dette billede vil få folk til at hade Kalifatet og distancere sig fra det, og folks positive opfattelse af Kalifatet som en strålende og mægtig virkelighed vil forvandle sig til en negativ opfattelse af Kalifatet som værende mørk og ydmyg!

Muslimernes tilstand i dag drukner således i mørke på mørke, og dette skyldes ikke kun de kolonialistiske *kuffar*, men også folk, som knytter sig til Islam, og som tager del i disse ugerninger med *kuffar* eller overgår dem, hvormed de skader Islam under en antiislamisk parole eller under en parole i Islams navn!!

O muslimer i almindelighed! O magtens folk i særdeleshed!

Vores tilstand genoptager den første *jahiliyyah*-æra, hvor araberne kæmpede indbyrdes i fyrre år på grund af en kamel, begravede piger levende og fremstillede afguder udhugget af sten og træ, som de tilbad, og nogle gange fremstillede de afguderne af dadler, som de spiste, når de blev sultne! De vandrede omkring i ørkenen uden at have nogen vigtig sag at bringe deres egne folk eller dem omkring dem, endsige at bringe den til hele verden.

De mere civiliserede arabere var allierede med datidens stormagter. Lakhmiderne i Irak tilhørte perserne, og ghassaniderne i Levanten tilhørte romerne. Blev romerne generet af perserne eller omvendt kæmpede ghassaniderne og lakhmiderne indbyrdes!

Således var araberne dengang, om end de var arabere fra ørkenen eller arabere fra civiliserede byer. Undtagelsen var dog Mekka, som Allah havde beskyttet og sikret, på trods af de mange afguder – i samme antal som årets dage – som omgav byen!

Således var araberne fra ørkenen i *jahiliyyah*-æraen. De udgød hinandens blod og bekæmpede hinanden på grund af en afskyelig stammefanatisme, og ikke for noget af betydning. Og de civiliserede arabere bekæmpede ofte hinanden for datidens stormagters interesser. Så araberne var splittede, og intet forenede dem, og intet holdt dem tilbage fra at begå store forbrydelser. Så vores tilstand i dag ligner arabernes tilstand dengang.

Til trods for dette, så havde arabernes regenter eller stammeledere dog ædelhed og tilbageholdenhed dengang, og disse karakterer findes ikke hos regenterne og lederne i muslimernes lande i dag. Beviset på dette er hændelsen omkring de fyre mænd, som polyteisterne i Mekka sendte for at dræbe Allahs Sendebud (saw). De tog om natten hen til Sendebuddets (saw) hus, hvor de fandt døren lukket. De omringede derfor huset og ventede på, at Sendebuddet (saw) skulle åbne døren, hvorefter de ville dræbe ham, fordi deres ædelhed forhindrede dem i at bryde ind i huset med magt, og deres tilbageholdenhed forhindrede dem i at trænge ind i et hus, mens beboerne lå og sov. Dagens regenter og deres spioner begår krænkelser og bryder ind i husene uden tilladelse, uden at blinke, og de skræmmer kvinderne og børnene, som vågner forskræmte fra deres søvn og ryster af skræk. Dette skyldes, at dagens regenter og deres spioner har mistet deres ædelhed og tilbageholdenhed, og Allahs Sendebud (saw) talte sandt, da han sagde: ”...**Hvis du ikke skammer dig, så gør, hvad du vil.**” [Bukhari]

O muslimer i almindelighed! O magtens folk i særdeleshed!

Allahs Sendebud (saw) blev sendt med Islam, hvormed han bragte araberne ud af deres mørke uvidenhed, oprejste dem efter fald, løftede dem efter tilbagegang og vækkede dem efter dvale. De blev forvandlet til mujahidin for Allahs sag, og hvor end de kom hen, medbragte de et mægtigt budskab, som spredte godhed og retfærdighed i verden.

Allahs Sendebud havde i hemmelighed sluttet dem, som havde bekendt sig til Islam, sammen i en gruppe i Al-Arqam Bin Al-Arqams hus, og efter nogle år offentliggjorde han dem for samfundet og lod dem interagere med folk, hvor de åbent kaldte til sandheden i et intellektuelt sammenstød og en politisk kamp, og de frygtede ingen anden end Allah. De udholdt den skade, de pådrog sig, og trodsede de store vanskeligheder, de stod overfor, uden at blive demoraliseret eller svækket.

Og da året, som blev kaldt for sorgens år, oprandt, hvor Abu Talib, Sendebuddets (saw) onkel, som beskyttede Profeten, gik bort, og hvor de troendes mor, Khadijah (ra), Allahs Sendebuds hustru, som støttede Profeten, også vendte tilbage til Allah; i dette sorgens år bærede Allah Sit sendebud (saw) med to ting, i hvilke denne og den næste verdens ære ligger. Sorgens år fandt sted i det tiende år efter Profetens kaldelse, hvor Allah (swt) bærede ham med *isra* og *miraj* (nat- og himmelfarten), hvor Allah tog ham på en nattefærd fra Haram-moskeen til Aqsa-moskeen og derefter lod ham stige til himmels, hvor Allah (swt) åbenbarede for Sin tjener, hvad Han åbenbarede.

Den anden ting var, at der blev givet tilladelse til Allahs Sendebud (saw) til at søge støtte. Denne støtte kulminerede med det andet lydighedsløfte ved Aqabah, og det var et løfte om støtte og styre. Dette fandt sted i måneden dhul hijjah, tretten år efter Profetens kaldelse.

Derefter udvandrede Sendebuddet (saw) i måneden rabi' al-awwal i det første år for udvandringen. Profeten etablerede staten og Islam, og muslimerne fik styrke, og det var en mægtig begivenhed. Så da muslimerne ønskede at skrive historie, samlede Omar (ra) dem for at undersøge sagen. De kom frem til, at udvandringen og oprettelsen af staten var en stor og betydningsfuld begivenhed, som fortjente at være begyndelsen på den islamiske historie, og således blev Islams stat oprettet, og Islam oplyste Den Arabiske Halvø og dens grænseområder.

Så kom det retsindige kalifat efterfulgt af kaliffer, og sejrene og erobringerne forøgedes, og godheden spredte sig til mange dele af verden, fra øst til vest, fra Indonesien i øst til Atlanterhavet i vest. Og havde mujahidin dengang vidst, at der var land på den anden side af Atlanterhavet, så havde de krydset oceanen for at indtage og sprede Islam i dette land, sådan som Uqbah Bin Nafi sagde, da han red ud til atlantehavskysten med sin hest: ”**O Allah! Havde jeg vidst, at der på den anden side af dette hav var noget land, havde jeg krydset havet til dette land.**” En anden beretning lyder: Han red ud i vandet med sin hest, indtil vandet nåede ham til halsen. Så sagde han: ”**O Allah! Jeg gør Dig til vidne på, at jeg ikke kan krydse, og havde jeg fundet en måde at krydse på, så ville jeg have krydset.**”

Muslimernes tilstand fortsatte med forøget styrke og nye højder. De kolonialistiske *kuffar* forstod, at årsagen til muslimernes styrke var deres styre med Islam under Kalifatet og under *oqab*-banneret, banneret med *'la ilaha illa Allah Muhammad Rasul Allah'* (Der er ingen anden gud foruden Allah. Muhammad er Allahs Sendebud). Derfor gjorde de kolonialistiske *kuffar* deres yderste for at tilintetgøre denne stat.

Kufr-overhovedet dengang var Storbritannien, som begyndte at arbejde på at realisere dette mål fra starten af det 18. århundrede, og indtil den var i stand til at tilintetgøre Kalifatet i første del af det 20. århundrede e.Kr., efter at have gjort brug af forrædere blandt arabere og tyrkere.

Muslimerne blev sønderdelt, og deres land blev betrådt af alle Islams fjender blandt stormagterne og endda også af små stater! Koranen bliver nu skændet, men muslimerne rører sig ikke. Islams Sendebud (saw) bliver krænket, men blodet koger ikke i muslimernes årer. Muslimerne og deres helligdomme bliver krænket, mens deres hære forbliver stationeret i deres kaserner. Regenterne mobiliserer kun hærene mod folket, hvor de opfører sig som løver over for de svage, men over for fjenderne opsluges de af fejhed og defaitisme. Alt dette har bragt os i den situation, vi i dag er havnet i!!

O muslimer i almindelighed! O magtens folk i særdeleshed!

Denne situation lader sig kun udbedre på samme måde, som situationen dengang blev udbedret på: At styre med Islam i et retsindigt kalifat under *oqab*-banneret, Allahs Sendebuds (saw) banner. Dette skal ske på samme måde, som Sendebuddet (saw) meddelte Islams budskab på: At frembringe en sammensluttet gruppe, der er baseret på Islam og intet andet, og som interagerer med ummah'en, samt at søge støtte hos magtens folk i ummah'en, og at fortsætte ad denne vej, indtil Allah (swt) støtter gruppen, så den indfører Islams styre og opretter Islams stat. Dette vil udbedre vores situation, og kun på denne måde vil ummah'en rejse sig fra sit fald, komme ud af sin tilbagestående tilstand og genoptage sin tidligere levnedshistorie, et retsindigt kalifat, som implementerer Islam i landet og bringer den til verden gennem *dawah* og jihad. Dermed vil Allah, Den Mægtige, Den Vise, støtte ummah'en:

إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ

Vi vil i sandhed støtte vores budbringere og de troende i det jordiske liv og på den dag, hvor vidnerne vil stå frem. [Koranen Ghafir, 40:51]

Nødvendigheden af arbejdet for Kalifatet skyldes ikke kun, at Kalifatet er vejen til sejr ud fra en virkelighedsbeskrivelse, men fordi det først og fremmest er en stor forpligtelse, moderen til og kronen over alle forpligtelser, for med Kalifatet håndhæves sharialovene og eksekveres *hudud*-straffene, og uden Kalifatet bliver sharialovene ikke implementeret over folk, og ingen *hudud*-straffe bliver håndhævet blandt dem. Og princippet lyder: **Det, en pligt afhænger af for at blive fuldbyrdet, er i sig selv en pligt.** Oprettelsen af Kalifatet og udpegelsen af en kalif er en stor pligt, og synden vil derfor være stor for den person, som ikke arbejder på at udpege en kalif, samtidig med at personen er i stand til det, og personens død vil svare til en *jahiliyyah*-død som indikation på syndens alvorlige grad. Profeten (saw) sagde: "... **Den, som dør uden at være bundet af et lydighedsløfte, dør en *jahiliyyah*-død.**" Og fordi oprettelsen af Kalifatet og udpegelsen af en kalif er en stor pligt, begyndte muslimerne dengang med denne pligt før begravelsesforberedelserne og begravelsen af Allahs Sendebud (saw), til trods for vigtigheden og den store betydning af dette. Alt dette skyldes mægtigheden og vigtigheden af Kalifatet, da de største *sahabah* anså det for at være en højere prioriteret pligt at beskæftige sig med Kalifatet og udpegelsen af en kalif end den anden store pligt med at gøre Sendebuddet (saw) klar til at blive begravet.

Det er endvidere med Kalifatet, at erobringerne finder sted under ledelse af kaliffen, imamen. Profeten (saw) sagde: "... **Imamen er i sandhed et skjold, som man kæmper bag og beskytter sig selv med ...**" Så kaliffen og Kalifatet er et skjold, dvs. et værn, og den, som har et værn, vil med Allahs tilladelse sejre i sidste ende, og hans rettigheder og land vil ikke mistes, og hans fjender vil ikke vove at nærme sig ham. Kalifatets historie viser dette. Hvor er Byzans og dets scepter? Og hvor er Madain og de persiske kejsere? Hvis det ikke havde været for Islams stat, Islams soldater og Islams retfærdighed, hvem ville da have spredt lyden af *takbir* vidt omkring og på kryds og tværs fra

Stillehavet til Atlanterhavet? Og havde Kalifatet haft kendskab til et land på den anden side af de to oceaner, til øst og til vest, så ville Kalifatet have trodset oceanernes bølger for at kalde til Allah, Den Nådige, Den Barmhjertige, Den Mægtige, Den Vise.

O muslimer i almindelighed! O magtens folk i særdeleshed!

Vi har appelleret til jer to gange tidligere:

- Første gang var den 20. rabi' al-thani 1385 e.H., svarende til den 17. august 1969 e.Kr., altså for næsten 50 år siden.

Denne appel slog alarm som følge af rystelsen af Islams tanker og love hos muslimerne, da denne rystelse havde en reel og mærkbar påvirkning på muslimerne! Og fordi partiet er den pioner, som ikke lyver for sit folk, så kæmpede partiet så vidt muligt på at genoptage tilliden til Islams tanker og love, og partiet fik også en mærkbar succes med dette, og al lovprisning tilkommer Allah, verdensernes Herre.

- Anden gang vi appellerede til jer var den 28. rajab 1426 e.H., svarende til den 2. september 2005, altså for ti år siden.

Appellen kom i en ophedet atmosfære. Da Vesten, anført af USA, indså, at partiet og de øvrige oprigtige muslimer havde fået succes med at fjerne rystelsen hos størstedelen af muslimerne efter Vestens årelange arbejde på at frembringe en rystelse af tilliden iblandt muslimerne, og da Vesten så, at muslimerne bevægede sig i retning af arbejdet for Kalifatet, tiltog Vestens angreb på partiet; nogle gange var angrebene direkte, og andre gange skete det gennem deres agenter. I tillæg til dette, startede Vesten krige, som de erklærede som korstog, i Irak og Afghanistan ud af had til Islam og muslimerne. Derfor kom vores anden appel, hvor vi opklarede Vestens fjendskab, anført af USA, mod Kalifatet og dets aktivister i særdeleshed og mod muslimerne i almindelighed, og at Islams fjender ønsker at forhindre muslimernes bevægelse mod Kalifatet. Og vi opklarede, at muslimerne var i stand til at besejre Vesten, hvis de efterlevede Islams love, hengav sig oprigtigt til Allah og vendte sig i anger til Ham I, Den Stærke, Den Mægtige.

- Og nu denne næstsidste appel til jer, som kommer på et tidspunkt, hvor Kalifatet er blevet den offentlige mening hos det store flertal af muslimer.

Nu mangler der kun, at Allah tillader, at der kommer støttere som *ansar* og en toneangivende person som Saad; mænd, som støtter deres *deen* ved at støtte dem, der arbejder for Kalifatet – ved at støtte Hizb ut-Tahrir – med en støtte, der vil genoptage det andet retsindige kalifat, et kalifat ifølge profetskabets metode, efter dette undertrykkende styre, som vi lever under, som en realisering af Allahs (swt) løfte:

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ

Allah har lovet dem af jer, som har *iman* og gør gode gerninger, at Han visselig vil gøre dem til efterfølgere (kaliffer) på jorden. [Koranen Al-Nur, 24:55]

Og det vil også være en realisering af Allahs Sendebuds (saw) glædelige forudsigelse efter dette undertrykkende styre: ”... Derefter vil der være et undertrykkende styre, så længe Allah vil. Allah vil så ophæve det, når Han vil. Derefter vil der være et kalifat ifølge profetskabets metode.”

- Dette er den næstsidste appel, som vi henvender os til jer med. Vi ønsker det gode for jer, så skynd jer, muslimer, og skynd jer, magtens folk, at tilslutte jer *dawah* og støtten, og skynd jer med at oprette Kalifatet med partiet, og ikke blot at være vidne til partiets oprettelse af staten. Det gode og den belønning, som I opnår ved at tilslutte jer rækkerne i dag, er ikke som det gode og belønningen for at tilslutte jer rækkerne efter i dag, selv om der er godt i begge dele:

لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ أُولَئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مَنِ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقَاتَلُوا وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ
الْحَسَنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

De af jer, der gav bort og kæmpede før sejren, de står ikke på lige fod med, men har højere rang end dem, der først gav bort og kæmpede bagefter. Men til alle har Allah lovet Det Skønneste, og Allah er fuldt vidende om, hvad I gør. [Koranen Al-Hadid, 57:10]

- Dette er den næstsidste appel, som vi retter til jer, så frygt kun Allah, Den Mægtige, Betvingeren. Og sig ikke: ”USA, støttet af Vesten, vil stå imod os, hvis vi støtter jer,” for deres stilling vil kollapse, og de vil knække over for dem, som har *iman*, hjælper og støtter. Allah (swt) siger:

وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ

Vi har påtaget Os at støtte de troende.[Koranen Al-Rum, 30:47]

- Dette er den næstsidste appel, i hvilken vi påminder jer om jeres styrke og jeres fjenders underlegenhed. I er muslimerne, som har *iman* på Allah som Herre og på Islam som *deen* og på Muhammad som profet. I er stærke i kraft af jeres Herre:

لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

Der findes ingen magt undtagen ved Allah. [Koranen Al-Kahf, 18:39]

I er magtfulde i kraft af jeres *deen*:

وَاللَّهُ الْعِزَّةُ لِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ

Magten tilhører Allah, Hans Sendebud og de troende. [Koranen Al-Munafiqun, 63:8]

I er efterkommere af de retsindige kaliffer og efterkommere af Andalusens erobrere og dem, der spredte den islamiske kultur i landet. I er efterkommere af Al-Mutasim, som ledte en hær, der med bulder og brag rykkede frem for at redde en kvinde, som en romer havde forurettet, hvorpå hun med nødråb kaldte på Al-Mutasim for at komme hende til undsætning. I er efterkommere af Harun Al-Rashid, som besvarede romerkejsersens aftalebrud med muslimerne med en hær, som han ville se, før han hørte svaret. I er efterkommere af Al-Nasir Salahuddin, som knuste korsfarerne. I er efterkommerne af Qutuz og Baybars, som knuste tatarerne. I er efterkommere af Muhammad Al-Fatih, den unge hærfører, som Allah har bæret med erobringen af Konstantinopel, og om hvem Profeten (swt) sagde: ”... **En fremragende hærfører og en fremragende hær er den hærfører og den hær** [som erobrer Konstantinopel].” I er efterkommere af Sulaiman Al-Qanuni, som Frankrig bad om hjælp for at få den franske konge løsladt fra fangenskab. I er efterkommere af kaliffen Salim Den Tredje, under hvis embedsperiode USA betalte en årlig skat til hans guvernør i Algeriet, for at de amerikanske skibe kunne sejle sikkert i Middelhavet. I er efterkommere af kaliffen Abdulhamid, som ikke lod sig friste af millioner i guldmonter, som jøderne tilbød statskassen, og han lod sig ikke skræmme af det internationale pres, som jøderne havde samlet mod ham, så de kunne få lov til at bosætte sig i Palæstina. Hans berømte svar var: ”Skalpellens dissektion af min krop er mere lempelig for mig end at se Palæstina blive amputeret fra Kalifatet ... Lad jøderne beholde deres millioner ... Hvis Kalifatet en dag bliver sønderdelt, så vil de til den tid være i stand til at tage Palæstina uden pris.”

Kaliffen Abdulhamid, må Allah være ham nådig, var en fremsynet mand, for det var præcis, hvad der skete efter Kalifatets undergang, hvor klientregenterne smed Palæstina væk og overdrog landet til jøderne, og endda beskytter landet for dem. På trods af *kuffars* intense konspiration mod denne kalif og mod Kalifatet, så var Storbritannien, som dengang var en supermagt, dog nødtvungen til at komme med en officiel undskyldning til kaliffens ambassade i London, fordi en engelsk borger havde udgivet noget, som blev betragtet som fjendsk over for Islam i slutningen af det 19. århundrede (1890 e.Kr.). Men i dag besudles den hellige koran, talen fra verdenernes Herre, af det *kafir* Vesten og af jøder uden nogen eller den mindste undskyldning, fordi muslimerne ingen kalif har, som tager

Koranen som grundlov og mobiliserer hele staten mod de *kuffar*, som krænker den hellige koran, og om det så måtte være en forsvindende lille krænkelse!

Således er Kalifatet, og således er muslimerne under Kalifatet. Disse er jeres forfædre, o muslimer, og dette er deres gerninger, og I er deres efterkommere, så kom til den sandhed, de fulgte, og følg den, og kom til den storhed, de skabte, og skab den.

- **Dette er den næstsidste appel**, i hvilken vi understreger, hvad vi tidligere har sagt: I er med Allahs tilladelse i stand til at besejre jeres fjender. De kolonialistiske *kufir*-stater har en enorm fremtoning, men er svage i virkeligheden. De har store våben, men har ingen store mænd, og våben uden mænd har en svag påvirkning over for en troende skare, som ikke besidder nær så avancerede våben som fjendens, men denne skare er langt mere hårdfør i krig. Dette er en kendsgerning, som Kalifatets krige mod de fjendtlige *kuffar* har vist. Det fysiske våbens overlegenhed er ikke tilstrækkeligt til at afgøre en krig mod muslimerne, selv hvis deres fysiske våben måtte være beskedne. Dette skyldes, at muslimerne har en levende og sand overbevisning, som forsyner dem med en kampgejst, som tyrannerne, anført af USA i dag, ikke begriber, men de vil komme til at se den med deres egne øjne, når Kalifatets dagry bryder frem med Allahs tilladelse og går fra sejr til sejr, og da vil tyrannerne fortrænges til deres hjemstavn, hvis de måtte have nogen hjemstavn tilbage.

وَلَتَعْلَمَنَّ نَبَاهُ بَعْدَ حِينٍ

Om en tid vil I få underretning derom![Koranen Sad, 38:88]

- **Dette er den næstsidste appel**, som vi retter til jer: Vi søger jeres støtte, så slut jer til dem, der er gået forud for jer med at støtte os. Vi rækker vores hænder ud til jer, så tag fat om dem og slut jer til de magtfulde, der er med os, for toget kører snart, så slut jer til os på rejsen.

وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ فَلَ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا

De spørger: Hvornår vil det ske? Sig: Det kan meget vel være snart. [Koranen Al-Isra, 17:51]

Og vi er sikre på Allahs sejr.

وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ * بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

På den dag vil de troende fryde sig over Allahs sejr. Han støtter, hvem Han vil, og Han er Den Mægtige og Den Barmhjertige. [Koranen Al-Rum, 30:4-5]

Må Allahs fred, barmhjertighed og velsignelser være med jer

Følg begivenhederne omkring "Den næstsidste appel... fra Hizb ut-Tahrir til den islamiske ummah i almindelighed og til magtens folk i særdeleshed":

http://www.hizb-ut-tahrir.info/info/english.php/contents_en/entry_48475

19. juni 2015